

— Но азъ желаяхъ да е ранешъ, поне на пукъ на лудаго Медона измърмора безсрамната мома.

Между туй Лидонъ, който са боряше съ голѣмо мажество и срѣчностъ начелъ вече да са затруднява предъ силнытъ нападенія на опытный римлянинъ; рѣката му са вече умори, очитѣ му потѣмняхъ и съ мѣкъ дышаше. Но гладиаторытъ са спрѣхъ и двамата за да си починѣтъ.

— Момче, думаше на низкѣ Евмопъ, послушай моя свѣтъ и са напустни. Ще та ранѣж леко, тогасъ ты си наведи оръжіето, и поне, же ты спечели вече благоволеніето на подвигоположника и на народа-отървашъ съ туй и чистѣта си и живота си заедно.

— Но не отървамъ отъ робство баща си помисли въ ума си Лидонъ. Не! или да умрѣ, или да го освободѣ!

И подиръ туй рѣшеніе, като разумѣваше въ сѣщото време че не му оставахъ сили да са бори противъ свирѣпостѣта на римлянина, и само едно средство виждаше средството на отчаяніето и на бързината, тогасъ, казвамъ, нападѣж яростно на Евмопа, а този отстъпваше нарочно. Лидонъ го нападаше, а Евмопъ са уклоняваше, сабята на Лидона докара бронята на противника, който са възползува отъ незащитенытъ въ туй време гърды на момъка и забы сабята си въ ставата на рамото му, но безъ да иска даго рани смъртоносно. Лидонъ уморенъ вече и отмалѣлъ паднѣ връху връха на сабята му прониза гърба. Евмопъ измѣкнѣ сабята, а Лидонъ поиска да стане и да го удари, но сабята му паднѣ и той неволно удари противника си съ гола рѣка и са прострѣ предъ краката му. По общо споразумѣние подвигоположникътъ и събраніето обѣвиха милость, и слугытъ като пристапихъ отървахъ шлема на навитыя. Дышаше еще Лидонъ, и измѣненытъ му очи търсяхъ еше противника, защото сичката звѣрскость на званіето, съсредоточена въ очытъ, осѣняваше челото му помрачено вече отъ сѣнкытъ на смъртъта. Дълбоко и болезнено той постена и като че отъ нова спла обзетъ той подигнѣ на горѣ погледытъ си. Увы, той не погледѣж на законоположника ништо на смутенытъ лица на сѣдницытъ си. Той не видѣ ни едно лице, защото сичкото онуй събрание бѣше за него като една мрачна пустыня; той видѣ едно само жълто и страждуще лице, и въ срѣдъ шума на безбройното множество едно само стенамъ милостиво и болезнено стигнѣ до слуха му. И изчезнѣ свирѣпостѣта отъ челото му, и едно кротко и страстно изразеніе на еминовня любовь, но безнадежна, блѣснѣ на лицето му, блѣснѣ и изчезнѣ; устнытъ му, мигачытъ и челото му станѣхъж ледяны, не-